

Sygn. akt VII U 86/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 stycznia 2018 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSO Mirosław Major

Protokolant stażysta Szymon Solecki

po rozpoznaniu w dniu 11 stycznia 2018 r. w Poznaniu

odwołania **P. S. (1)**

od decyzji **Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P.**

z dnia 9 grudnia 2016 r., (...)

w sprawie **P. S. (1)**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P.**

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

Decyzją z 9 grudnia 2016 r. (znak (...)) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P., wykonując postanowienie sądu z dnia 12 lipca 2016 r., ponownie rozpatrzył wniosek P. S. (1) z dnia 19 maja 2015 r. i przyznał wnioskodawcy rentę z tytułu całkowitej niezdolności do pracy od dnia 1 maja 2015 r., tj. od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek do dnia 31 maja 2015 r. Do decyzji dołączono orzeczenie Komisji Lekarskiej z dnia 29 listopada 2016 r. Jako podstawę prawną decyzji organ rentowy wskazał przepisy ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2016 r., poz. 887 ze zm.).

P. S. (1) w ustawowym trybie i terminie odwołał się od powyższej decyzji, wskazując, że się z nią nie zgadza. Odwołujący podniósł, że po przebytych w dniu 1 grudnia 2014 r. zawale serca jego stan zdrowia jest nadal zły i uniemożliwia mu podjęcie pracy, dlatego przyznanie mu renty z tytułu niezdolności do pracy na okres tylko jednego miesiąca jest dla niego krzywdzące.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie. Zakład wskazał, że Komisja Lekarska ZUS w orzeczeniu z dnia 29 listopada 2016 r. stwierdziła u odwołującego całkowitą niezdolność do pracy do dnia 31 maja 2015 r., zatem brak jest podstaw do przyznania świadczenia na dalszy okres.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

P. S. (1) urodził się w dniu (...), z zawodu jest technikiem budowlanym, pracował jako górnik pod ziemią, a następnie od 1987 r. prowadzi własną działalność gospodarczą w zakresie usług ogólnobudowlanych. Obecnie nie pracuje.

W dniu 19 maja 2015 r. ubezpieczony złożył wniosek o rentę z tytułu niezdolności do pracy (k. 26 akt ZUS plik II).

Orzeczeniem z dnia 26 czerwca 2015 r. Lekarz Orzecznik ZUS stwierdził, że odwołujący jest niezdolny do pracy, a w związku z rokowaniem odzyskania zdolności do pracy, istnieją okoliczności uzasadniające ustalenie uprawnień do świadczenia rehabilitacyjnego na okres 6 miesięcy, licząc od daty wyczerpania zasiłku chorobowego (k. 27 akt ZUS plik II).

Pismem z dnia 30 czerwca 2015 r. organ rentowy poinformował odwołującego, że na podstawie art. 14 ust. 2d ustawy emerytalnej został zgłoszony zarzut wadliwości orzeczenia Lekarza Orzecznika z dnia 26 czerwca 2015 r. i sprawa zostaje przekazana do rozpatrzenia przez Komisję Lekarską ZUS (k. 50 akt ZUS plik II).

Orzeczeniem z dnia 10 sierpnia 2015 r. Komisja Lekarska ZUS uznała, że odwołujący nie jest niezdolny do pracy (k. 54 akt ZUS plik II). Na tej podstawie organ rentowy wydał w dniu 21 sierpnia 2015 r. decyzję odmawiającą przyznania P. S. (1) prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (k. 56 akt ZUS plik II). Od tej decyzji ubezpieczony złożył odwołanie. Sprawa została zarejestrowana pod sygnaturą akt VII U 2699/15. Postanowieniem z dnia 12 lipca 2016 r. Sąd Okręgowy w Poznaniu na podstawie art. 477¹⁴ § 4 k.p.c. uchylił zaskarżoną decyzję, przekazał sprawę do rozpoznania organowi rentowemu i umorzył postępowanie (k. 69 akt ZUS plik II).

Wobec powyższego, P. S. (1) został skierowany na ponowne badanie przez Lekarza Orzecznika ZUS.

Orzeczeniem z dnia 31 października 2016 r. Lekarz Orzecznik ZUS uznał P. S. (1) za całkowicie niezdolnego do pracy do dnia 31 maja 2015 r. Jako datę powstania całkowitej niezdolności do pracy wskazano dzień 1 grudnia 2014 r. W wyniku wniesionego sprzeciwu od powyższego orzeczenia odwołujący został ponownie zbadany przez Komisję Lekarską ZUS, która w dniu 29 listopada 2016 r. podtrzymała orzeczenie lekarza orzecznika, również uznając odwołującego za całkowicie niezdolnego do pracy od dnia 1 grudnia 2014 r. do dnia 31 maja 2015 r. (dokumentacja orzeczniczo-lekarska oraz k. 77 i 79 akt ZUS plik II).

Na tej podstawie Zakład w dniu 9 grudnia 2016 r. wydał - zaskarżoną w niniejszym postępowaniu - decyzję przyznającą P. S. (1) rentę z tytułu całkowitej niezdolności do pracy od dnia 1 maja 2015 r., tj. od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek do dnia 31 maja 2015 r.

W toku postępowania Sąd przeprowadził dowód z opinii biegłych sądowych: kardiologa A. B., ortopedy J. N. oraz urologa L. K. na okoliczność, czy odwołujący jest całkowicie bądź częściowo niezdolny do pracy, a w przypadku stwierdzenia niezdolności do pracy, od kiedy oraz na jaki okres.

W opinii wydanej w dniach 13 i 28 lutego 2017 r. (k. 15-17 akt sądowych) ww. biegli rozpoznali u odwołującego: dławicę piersiową (...), stan po zawale (...) ściany przedniej leczonym P. (...) (grudzień 2014r.), stan po P. (...) (grudzień 2014r.), nadciśnienie tętnicze, łagodny rozrost stercza z zaburzeniami w oddawaniu moczu, małe zmiany zwyrodnieniowo-dyskopatyczne kręgosłupa, małą skoliozę idiopatyczną piersiową w prawo, małe zmiany zwyrodnieniowe stawów kolanowych, małe płaskostopie.

W opinii biegłego kardiologa odwołujący nie jest aktualnie osobą niezdolną do pracy. Przebyty przed 2 lata zawał serca był adekwatnie leczony pierwotną angioplastyką naczyniową z dobrym natychmiastowym i odległym skutkiem terapeutycznym. Potwierdzeniem takiego stanu rzeczy jest zadawalający wynik ostatniego badania echokardiograficznego. O zadawalającym efekcie zastosowanej terapii świadczy także ujemny wynik próby wysiłkowej wykonanej podczas turnusu rehabilitacyjnego, po roku od podjętego leczenia. W aktualnym badaniu przedmiotowym zachowana jest wydolność układu krążenia. W leczeniu nadciśnienia tętniczego niewielka farmakoterapia.

Biegła urolog w oparciu o przeprowadzone badanie podmiotowe, przedmiotowe wraz z USG układu moczowego oraz po analizie dostępnej dokumentacji medycznej stwierdziła, że odwołujący nie jest obecnie, ani nie był w przeszłości osobą niezdolną do pracy z przyczyn urologicznych. Jest w leczeniu urologicznym z powodu zaburzeń w oddawaniu moczu. Rozpoznano łagodny rozrost stercza. Badanie (...) (rezonans magnetyczny) wykluczyło proces rozrostowy w obrębie stercza. Nie ma potrzeby powoływania biegłych innych specjalności, poza wskazanymi przez sąd.

W ocenie biegłego ortopedy odwołujący nie jest niezdolny do pracy z przyczyn ortopedycznych. Badanie wykazało pełną ogólną sprawność ruchową. Ruchomość kręgosłupa prawidłowa. Brak objawów korzeniowych. Mała skolioza idiopatyczna nieograniczająca sprawności ruchowej, małe zmiany zwyrodnieniowe stawów kolanowych nieograniczające sprawności kończyn dolnych oraz stwierdzone płaskostopie obu stóp - nie powodują niezdolności do pracy. Stan ten wymaga jedynie dopasowania fizjologicznego obuwia. W badaniu MR kręgosłupa widoczne są zmiany zwyrodnieniowo-dyskopatyczne. Zmiany te nie ograniczają jednak sprawności ruchowej, zatem nie powodują niezdolności do pracy.

W opinii łącznej biegłych odwołujący nie jest osobą niezdolną do pracy.

Z powyższą opinią nie zgodził się odwołujący, który pismem z dnia 17 lipca 2017 r. ponownie opisał swoje dolegliwości kardiologiczne, urologiczne oraz ortopedyczne. Ponadto wskazał, że ww. dolegliwości wpłynęły również niekorzystnie na jego wzrok oraz słuch (k. 26 akt sądowych).

Na rozprawie w dniu 31 sierpnia 2017 r. odwołujący przedłożył orzeczenie o lekkim stopniu niepełnosprawności z dnia 10 maja 2016 r. oraz dodatkową dokumentację medyczną w postaci: karty badań diagnostycznych z dnia 17 maja 2017 r. oraz audiogramu z dnia 30 sierpnia 2017 r., a także wniósł o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego sądowego laryngologa oraz okulisty.

Wobec powyższego Sąd postanowił przeprowadzić dowód z opinii biegłego specjalisty otolaryngologa na okoliczność stanu zdrowia odwołującego, a także dopuścić dowód z uzupełniającej opinii biegłego ortopedy, celem ustosunkowania się biegłego do treści dokumentów medycznych przedłożonych przez odwołującego na rozprawie (k. 39 akt sądowych).

W opinii uzupełniającej z dnia 25 września 2017 r. biegły ortopeda wskazał, że podtrzymuje swoją wcześniejszą opinię. W przedłożonym przez odwołującego wyniku badania MR kręgosłupa lędźwiowo - krzyżowego z dnia 17 maja 2017 r. stwierdzono obecność zmian zwyrodnieniowo-dyskopatycznych w zakresie odpowiadającym wynikowi badania MR z 1 marca 2014r. Zmiany te nie ograniczają sprawności ruchowej odwołującego, zatem nie powodują u niego niezdolności do pracy (k. 50 akt sądowych).

Biegła otolaryngolog J. Z. w opinii z dnia 10 października 2017 r. (k. 51 akt sądowych) rozpoznała u odwołującego skrzywienie przegrody nosa z upośledzoną drożnością, przewlekłe zapalenie błony śluzowej nosa, niedosłuch prawostronny lekkiego stopnia i lewostronny średniego stopnia.

Biegła stwierdziła, że wnioskodawca nie jest osobą długotrwale niezdolną do pracy z tytułu schorzeń laryngologicznych. Skrzywiona przegroda i zapalenie błony śluzowej nosa nie powoduje u odwołującego ograniczenia do pracy, ale wymaga on okresowej kontroli laryngologicznej. Odwołujący słyszy i rozumie mowę potoczną oraz szept, nie patrząc na mówiącego. Może (ale nie musi) zastosować aparat słuchowy w celu poprawy komfortu słyszenia lewym uchem. Poprzednie świadczenia nie były spowodowane stanem laryngologicznym. Biegła nie widziała konieczności powołania dodatkowych biegłych.

W opinii łącznej biegli: ortopeda, kardiolog, urolog oraz laryngolog stwierdzili, że odwołujący nie jest osobą niezdolną do pracy (k. 51v akt sądowych).

Opinię uzupełniającą biegłego ortopedy, opinię cząstkową biegłej laryngolog oraz opinię łączną biegłych z dnia 10 października 2017 r. zakwestionował ponownie odwołujący. W piśmie z dnia 6 grudnia 2017 r. odwołujący opisał swój stan zdrowia, który w jego ocenie czyni go niezdolnym do pracy (k. 65 akt sądowych).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie:

dokumentów zgromadzonych w aktach (...) Oddział w P. nr (...) oraz w aktach sprawy, w szczególności na k. 38, opinii biegłych sądowych: kardiologa, ortopedy, urologa, otolaryngologa (opinii głównych i uzupełniającej).

Dokonując oceny zgromadzonego materiału dowodowego Sąd uznał za wiarygodne wszystkie dokumenty zgromadzone w postępowaniu. Zostały one sporządzone przez uprawnione do tego podmioty, w przewidzianej przez prawo formie. Nie były one kwestionowane przez żadną ze stron i również Sąd nie znalazł powodów, dla których miałby je zakwestionować.

Podstawę niniejszego orzeczenia stanowią przede wszystkim opinie biegłych sądowych. W kwestiach wymagających wiadomości specjalnych - a taką jest bez wątpienia kwestia istnienia niezdolności do pracy - winien się sąd posiłkować biegłymi, nie zaś zajmować stanowisko samodzielnie (por. post. SN z dn. 09 maja 2000r., IV CKN 1209/00, Lex Nr 52621). Opinie powołanych w sprawie biegłych lekarzy podlegają, jak inne dowody ocenie Sądu według art. 233 § 1 k.p.c., to co odróżnia ją pod tym względem, to szczególne dla tego dowodu kryteria oceny, którymi są: poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania sformułowanego w niej stanowiska oraz stopień stanowczości wyrażonych w niej ocen, a także zgodność z zasadami logiki i wiedzy powszechnej (por. post. SN z dn. 07 listopada 2000r., I CKN 1170/98, OSNC 2001/4/64).

Sąd nie znalazł podstaw do zakwestionowania opinii biegłych: kardiologa, ortopedy, urologa oraz otolaryngologa, zgodnie z którymi odwołujący nie jest osobą niezdolną do pracy, uznając, iż opinie te są fachowe, wyczerpujące, dobrze uargumentowane oraz oparte na doświadczeniu zawodowym biegłych. Opinie zostały wydane na podstawie szczegółowej analizy dokumentacji lekarskiej i po zbadaniu odwołującego. Sprawozdanie z przedmiotowego badania i wywiadu od badanego zawarte w opinii świadczy o tym, że badanie i analiza dokumentacji medycznej było wnikliwe. Wydana opinia ma charakter kompleksowy i uwzględnia wskazane przez odwołującego schorzenia. Sporządzona została w oparciu o bezpośrednie badanie odwołującego oraz z uwzględnieniem dokumentacji medycznej. Zawiera szczegółowo zebrany wywiad, opis wykonanych badań i analizę dokumentacji medycznej (biegłi wyraźnie przytoczyli wyniki badań i dokonali ich wnikliwej analizy), wreszcie odpowiedź na stawiane w tezie dowodowej pytania. Dlatego też, w ocenie Sądu, powołani biegli wydali opinie, które są przekonujące, obiektywne, logiczne, wewnętrznie spójne i wyczerpujące. Stanowiskom wszystkich powołanych w sprawie biegłych nie sposób zarzucić sprzeczności z zasadami logiki, czy doświadczenia życiowego. Nadto, co jest szczególną wartością opinii, biegli sądowych różnych specjalności, oceniając kompleksowo stan zdrowia odwołującego, sformułowali zgodne wnioski co do oceny jego zdolności do pracy. Sporządzone w niniejszym postępowaniu opinie Sąd ocenił jako w pełni przydatne dla rozstrzygnięcia sporu.

Co istotne, odwołujący nie wniósł do przedmiotowych opinii biegłych żadnych merytorycznych zastrzeżeń, ograniczając się jedynie do ogólnego stwierdzenia, iż nie zgadza się z ich treścią oraz, że jego stan zdrowia nie pozwala mu na podjęcie pracy. Nadto, przedłożył nową dokumentację oraz wniósł o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego z dziedziny otolaryngologii i okulistyki.

W opinii uzupełniającej biegły ortopeda ustosunkował się do przedłożonej przez odwołującego w toku sprawy nowej dokumentacji, uznając, iż nie wnosi ona nic nowego do sprawy i nie zmienia wniosków płynących z opinii głównej. Z kolei z przyczyn laryngologicznych, zgodnie z opinią biegłej J. Z. (k. 51) odwołujący również nie jest niezdolny do pracy.

Sąd na podstawie art. 227 k.p.c. oddalił wniosek dowodowy odwołującego o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego okulisty mając na uwadze, że odwołujący nie leczył się wcześniej z przyczyn okulistycznych, a zgłaszana przez niego wada wzroku (+2,5) jest względnie niewielka, dająca się skorygować poprzez noszenie odpowiednio dobranych okularów i nie stanowiłaby sama w sobie przyczyny orzeczenia u odwołującego niezdolności do pracy.

Niezależnie od tego wskazać należało, że jednoznaczna ocena stanu zdrowia wnioskodawcy dokonana przez biegłych powoduje brak konieczności dopuszczania kolejnych dowodów na tę samą okoliczność. Sąd Najwyższy wyjaśnił w ugruntowanym dotychczas orzecznictwie, że sąd powszechny nie jest obowiązany do dopuszczania dowodu z kolejnych opinii w każdym wypadku, gdy złożona opinia nie jest korzystna dla stron. Ewentualne żądanie ponowienia lub uzupełnienia dowodu z opinii biegłych jest bezpodstawne, jeżeli sąd uzyskał od biegłych wiadomości specjalne niezbędne do merytorycznego i prawidłowego orzekania (por. m.in. wyrok z dnia 10 września 1999 r. II UKN 96/99 orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2000 r. (II UKN, 498/99)). Stanowisko to znajduje oparcie w utrwalonym i jednolitym orzecznictwie Sądu Najwyższego (zob. m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 07 października

1998 r. II UKN 248/99, z dnia 02 czerwca 1998 – II UKN 88/98). Wielokrotnie też Sąd Najwyższy stwierdzał, że potrzeba powołania innego biegłego powinna wynikać z okoliczności sprawy i oceniana jako celowa tylko wtedy, gdy pierwotna opinia budziła istotne i nie dające się usunąć wątpliwości (por. T. Ereciński, Komentarz do Kodeksu postępowania cywilnego, W-wa 1997, cz. I, s.439).

Z kolei niezadowolenie odwołującego z treści opinii biegłych, gdy nie podnosi on zarzutów, które mogłyby podważyć ich miarodajność, nie powoduje konieczności powoływania kolejnych biegłych (orzeczenie Sądu Najwyższego z 15.02.1974 r., sygn. akt II CR 817/73 – nie publikowane oraz z 18.02.1974 r., sygn. akt II CR 5/74, Biuletyn Sądu Najwyższego 1974/4/64, wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 7.06.2006r., sygn. I ACa 1407/05, LEX nr 278415, wyrok SA w Poznaniu z dnia 8 stycznia 2013 r., III AUa 905/12).

Z uwagi na powyższe, wydając rozstrzygnięcie w niniejszej sprawie, Sąd oparł się przede wszystkim na opiniach sporządzonych przez biegłych sądowych specjalizacji adekwatnych do schorzeń odwołującego, istniejących w dacie wydania zaskarżonej decyzji. Sąd w pełni podzielił poglądy i oceny tych biegłych. Nie zaistniała więc dalsza potrzeba zarówno dopuszczenia dowodu z opinii biegłego innej specjalności, jak i powołania nowych biegłych w składzie dotychczasowym. W związku z tym Sąd nie znalazł podstaw ku temu, by prowadzić z urzędu dalsze postępowanie dowodowe.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U. z 2017 r. poz. 1383), renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

- 1) jest niezdolny do pracy;
- 2) ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy;
- 3) niezdolność do pracy powstała w okresach, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1 i 2, pkt 3 lit. b, pkt 4, 6, 7 i 9, ust. 2 pkt 1, 3-8 i 9 lit. a, pkt 10 lit. a, pkt 11-12, 13 lit. a, pkt 14 lit. a i pkt 15-17 oraz art. 7 pkt 1-3, 5 lit. a, pkt 6 i 12, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Przepisu art. 57 ust. 1 pkt 3) nie stosuje się do ubezpieczonego, który udowodnił okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiety lub 25 lat dla mężczyzny oraz jest całkowicie niezdolny do pracy (art. 57 ust. 2 ustawy).

Stosownie do art. 58 ust. 1 pkt 5) ustawy, warunek posiadania wymaganego okresu składkowego i nieskładkowego, w myśl art. 57 ust. 1 pkt 2), uważa się za spełniony, gdy ubezpieczony osiągnął okres składkowy i nieskładkowy wynoszący łącznie co najmniej 5 lat - jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 30 lat.

Okres, o którym mowa w art. 58 ust. 1 pkt 5), powinien przypadać w ciągu ostatniego dziesięciolecia przed zgłoszeniem wniosku o rentę lub przed dniem powstania niezdolności do pracy; do tego dziesięcioletniego okresu nie wlicza się okresów pobierania renty z tytułu niezdolności do pracy, renty szkoleniowej lub renty rodzinnej (art. 58 ust. 2 ustawy).

W niniejszej sprawie jedyną kwestią sporną pozostawało, czy odwołujący jest niezdolny do pracy, a jeśli tak, to na jaki okres.

W rozumieniu powołanej ustawy, niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Całkowicie niezdolną do pracy jest przy tym osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy. Częściowo niezdolną do pracy jest natomiast osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność

do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Przy ocenie stopnia i trwałości niezdolności do pracy oraz rokowania co do odzyskania zdolności do pracy uwzględnia się stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, a także możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne (art. 12 i art. 13 ust. 1 ustawy emerytalnej).

Z poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych wynika, że odwołujący nie jest niezdolny do pracy. Przekonują o tym wnioski i ustalenia zawarte w opiniach biegłych: kardiologa, ortopedy, urologa, otolaryngologa, których odwołujący nie zdołał skutecznie zakwestionować i które Sąd uznaje za własne, czyniąc podstawą rozstrzygnięcia w sprawie. Zastrzeżenia odwołującego stanowiły subiektywną polemikę z ustaleniami lekarzy. Nie zawierały merytorycznych, konkretnych zarzutów i obiektywnych wniosków, poza wyrażeniem niezadowolenia z opinii niezgodnych z oczekiwaniami odwołującego.

P. S. (2) nie jest niezdolny do pracy z przyczyn kardiologicznych. Przebyty przed 2 laty zawał serca był u odwołującego adekwatnie leczony pierwotną angioplastyką naczyniową z dobrym natychmiastowym i odległym skutkiem terapeutycznym. Potwierdzeniem takiego stanu rzeczy jest zadawalający wynik ostatniego badania echokardiograficznego. O zadawalającym efekcie zastosowanej terapii świadczy także ujemny wynik próby wysiłkowej wykonanej podczas turnusu rehabilitacyjnego, po roku od podjętego leczenia. Zachowana jest wydolność układu krążenia. W leczeniu nadciśnienia tętniczego stosowana jest jedynie niewielka farmakoterapia.

Odwołujący jest w leczeniu urologicznym z powodu zaburzeń w oddawaniu moczu i rozpoznano u niego łagodny rozrost stercza, jednak badanie MR (rezonans magnetyczny) wykluczyło proces rozrostowy w obrębie stercza. Zatem również z powodów urologicznych odwołujący nie jest niezdolny do pracy.

Badanie ortopedyczne wykazało zaś pełną ogólną sprawność ruchową ubezpieczonego, prawidłową ruchomość kręgosłupa oraz brak objawów korzeniowych. Mała skolioza idiopatyczna nieograniczająca sprawności ruchowej, małe zmiany zwyrodnieniowe stawów kolanowych nieograniczające sprawności kończyn dolnych oraz stwierdzone płaskostopie obu stóp - nie powodują niezdolności do pracy, stan ten wymaga jedynie dopasowania fizjologicznego obuwia. W badaniu MR kręgosłupa (zarówno w tym z 2014 r., jak i dostarczonym przez odwołującego w toku sprawy) widoczne są zmiany zwyrodnieniowo-dyskopatyczne. Zmiany te nie ograniczają jednak sprawności ruchowej, zatem nie powodują niezdolności do pracy.

Odwołujący nie jest również niezdolny do pracy z powodu schorzeń laryngologicznych. Skrzywiona przegroda i zapalenie błony śluzowej nosa nie powoduje u odwołującego ograniczenia do pracy, ale wymaga u niego okresowej kontroli laryngologicznej. Odwołujący słyszy i rozumie mowę potoczną oraz szept, nie patrząc na mówiącego. Może (ale nie musi) zastosować aparat słuchowy w celu poprawy komfortu słyszenia lewym uchem.

Podkreślić należy, że samo subiektywne przekonanie odwołującego, iż jest on niezdolny do pracy, nie ma żadnego znaczenia przy ocenie tej kwestii przez sąd, który musi opierać się na opinii biegłych. To bowiem opinia biegłych dostarcza sądowi wiedzy specjalistycznej koniecznej do dokonania oceny stanu zdrowia osoby ubiegającej się o świadczenie rentowe, w tym rodzaju występujących schorzeń, stopnia ich zaawansowania i nasilenia związanych z nimi dolegliwości, stanowiących łącznie o zdolności do wykonywania zatrudnienia lub jej braku. Sąd nie może - wbrew opinii biegłych - oprzeć ustaleń w tym zakresie na własnym przekonaniu (wyrok SN z dnia 14 marca 2007 r., III UK 130/06).

W tym stanie rzeczy, Sąd – na podstawie powołanych przepisów i art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. – oddalił odwołanie.

(-) M. M.